

rechtsbeginsel fungeert aldus als risicoverdeler tussen (i) die burger (de fidens), (ii) de gemeenschap en (iii) andere burgers (derden). Het vertrouwensbeginsel noopt in geval van gerechtvaardigd vertrouwen tot weging van hun belangen bij (niet-)nakoming, dus ook van het belang van het bestuur, dat moet kunnen besturen, mede in het belang van derden, en dat zijn publieksvoorlichtende taak moet kunnen uitvoeren in het belang van diezelfde burger(s). Het beginsel dient niet alleen het belang van de fidens, die daar vaak wel vanuit gaat, zoals hij ook vaak, al dan niet door selectief luisteren of lezen, meer uit brieven van bestuursorganen en uit uitlatingen van ambtenaren of wethouders afleidt dan daaruit kan worden afgeleid, want hij wil geen voorlichting, maar rechtszekerheid. Die brieven en uitlatingen luiden echter in stadhuisaal en zijn opgesteld vanuit een voor de burger vaak onbekend regeldenkraam.'

Daaraan kan worden toegevoegd dat rechtstreeks communiceren met de gemeenteraad over een bestemmingsplan vrijwel onmogelijk is. Volgens artikel 160, eerste lid, onder b Gemeentewet is het immers de taak van het college om de beslissingen van de raad voor te bereiden.

4. De arbitrage door de gemeenteraad in de aanspraak op een toezegging in de bovenstaande uitspraak bevat ter nuancering van de toegekende lagere horecacategorie een bijzonder element in de vorm van een aanbod van nadeelcompensatie. De raad heeft zich daarbij bij voorbaat geconformeerd aan een door de Stichting Adviesbureau Onroerende Zaken (SAOZ) uitgebrachte risicoanalyse. Een anterieur compensatieaanbod als het onderhavige komt weinig voor. Het kwam in deze casus weliswaar tot een rechtszaak, maar de door de gemeenteraad gekozen oplossing is een aan te bevelen vorm van responsief bestuur waarmee (dreigend) beschadigd vertrouwen goeddeels kan worden hersteld. Aldus een van de aanbevelingen in de Nijmeegse dissertatie van Georgina Kuipers, *Beschadigd vertrouwen / Vertrouwenwekkend schadebeleid na door de overheid gefaciliteerde schade* (Wolters Kluwer 2021). Formeel moge dan geen toezegging worden erkend, de facto is in deze casus wel sprake van een redelijke oplossing tot herstel van het vertrouwen dat appellante meent te mogen ontlenen aan de voorgeschiedenis. Het is maatwerk dat partijen tot tevredenheid zou moeten stemmen. Het lijkt welhaast een bestuursrechtelijk sprookje: en zij leefden nog lang en gelukkig.

J.W. van Zundert

Gst. 2022/54

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 13 april 2022, nr. 202103626/1/R4

(Mrs. W.D.M. van Diepenbeek, E.J. Daalder en W. den Ouden) m.nt. B. van der Vorm¹

¹ Benny van der Vorm is universitair docent straf(proces)recht aan de Universiteit Utrecht.

(Art. 3 Bibob; art. 2.20 Wabo)

NJB 2022/1083

ECLI:NL:RVS:2022:993

Buitenbehandelingstelling op grond van de Wet Bibob van een aanvraag om een omgevingsvergunning. (Utrecht)

Mede gelet op de memorie van toelichting bij de Aanpassingswet Wet Bibob (Kamerstukken II 2003/04, 29 243, nr. 3, blz. 4) is in dit verband van doorslaggevend belang of degene tegen wie de bezwaren bestaan feitelijke zeggenschap en daadwerkelijke invloed heeft. Als daarvoor directe aanwijzingen bestaan kan diegene met de vergunningaanvrager worden gelijkgesteld. Vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 4 juli 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2238 en 3 juli 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2150. De omstandigheid dat iemand eigenaar is van het pand waar een vergunningaanvraag betrekking op heeft, is een belangrijke aanwijzing dat hij feitelijke zeggenschap over en daadwerkelijke invloed heeft op de aangevraagde activiteiten.

In dit geval is WEM niet alleen de eigenaar van het pand waarop de vergunningaanvraag van Calor betrekking heeft, maar is de verbouwing die nodig is voor de stookinstallatie voor een deel al gerealiseerd in opdracht van WEM. Verder is tijdens de zitting gebleken dat Calor op grond van een gebruiksovereenkomst met WEM, uitsluitend aan WEM als pandeigenaar de uit de stookinstallatie gegeneerde energie zal leveren. WEM verhuurt het pand kamergewijs; het leveren van energie is onderdeel van haar verhuuractiviteiten. Op grond van deze feiten en omstandigheden kon het college ervan uitgaan dat WEM als eigenaar van het pand feitelijke zeggenschap heeft over en daadwerkelijke invloed heeft op de aangevraagde activiteiten. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geconcludeerd dat het college WEM voor de toepassing van de Wet Bibob gelijk kon stellen met de aanvrager om vergunning.

Het voorgaande betekent dat het college voor de beoordeling van de vergunningaanvraag gegevens over WEM in het kader van de Wet Bibob mocht opvragen. Nu die gegevens niet zijn overgelegd, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college alleen al daarom de vergunningaanvraag buiten behandeling mocht stellen.

Uitspraak op het hoger beroep van:

Calor B.V., gevestigd te Gorinchem,

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland van 20 april 2021 in zaak nr. 21/908 in het geding tussen:

Calor

en

het college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Procesverloop

Bij besluit van 16 april 2020 heeft het college de aanvraag van Calor om een omgevingsvergunning voor de bouw van een afvoerpijp (schoorsteen) voor een stookinstallatie en het maken van een stookruimte op het perceel Zamenhofdreef

77 in Utrecht (hierna: het perceel) opnieuw buiten behandeling gesteld.

Bij besluit van 13 januari 2021 heeft het college het door Calor daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 20 april 2021 heeft de rechtbank het door Calor daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft Calor hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De Afdeling heeft de zaak op zitting behandeld op 14 februari 2022, waar Calor, vertegenwoordigd door mr. T.D. Rijs, advocaat te Zwolle, is verschenen. Het college, vertegenwoordigd door mr. J. Hillenaar, heeft via een videoverbinding aan de zitting deelgenomen.

Overwegingen

Inleiding

1. Calor heeft een omgevingsvergunning aangevraagd voor het bouwen van een afvoerpijp voor een stookinstallatie op het bestaande gebouw op het perceel en voor het maken van een stookruimte in dat gebouw. De eigenaar van het gebouw is Woningexploitatie maatschappij Nederland B.V. (hierna: WEM). Het college heeft zowel Calor als WEM verzocht om aanvullende gegevens te verstrekken in het kader van de Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (hierna: Wet Bibob). Daarnaast is Calor gevraagd aanvullende gegevens te verstrekken over onder andere de activiteit bouwen. Het college heeft de aanvraag op grond van artikel 4:5 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) buiten behandeling gesteld, omdat Calor en WEM niet de benodigde gegevens hebben verstrekt.

2. De rechtbank heeft geoordeeld dat het college WEM voor de toepassing van de Wet Bibob gelijk heeft mogen stellen aan Calor en daarom bij WEM een Bibob-formulier heeft mogen opvragen. Nu WEM dat formulier niet heeft overgelegd, kon het college alleen al om die reden de aanvraag buiten behandeling stellen, aldus de rechtbank.

Beoordeling van het hoger beroep

3. Calor betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat WEM gelijk is te stellen aan Calor als vergunningaanvrager. De rechtbank is er daarbij volgens haar ten onrechte vanuit gegaan dat slechts in enige mate sprake hoeft te zijn van feitelijke zeggenschap en daadwerkelijke invloed. Dat is een onjuiste maatstaf omdat concreet moet worden beoordeeld of de mate van zeggenschap en invloed voldoende is om een gelijkstelling aan te nemen. Daarbij heeft de rechtbank in de omstandigheid dat de stookinstallatie energie levert aan WEM als eigenaar van het pand, ten onrechte een aanwijzing gezien dat sprake is van enige feitelijke zeggenschap of daadwerkelijke invloed, aldus Calor. WEM zal slechts energie afnemen, maar is geen eigenaar van de stookinstallatie. Verder is de rechtbank er ten onrechte vanuit gegaan dat de indeling van het pand ten behoeve van het bouwplan moet worden gewijzigd en dat WEM om die reden ook enige feitelijke zeggenschap of

daadwerkelijke invloed heeft. De indeling van het pand is namelijk gewijzigd ten opzichte van de situatie waarvoor in 2013 vergunning is verleend en is al geschikt voor het aangevraagde gebruik. Die wijzigingen zijn vergunningvrij zodat, anders dan het college stelt, moet worden uitgegaan van de huidige situatie en niet van de in 2013 vergunde situatie, aldus Calor.

3.1. Een bestuursorgaan kan op grond van artikel 3, eerste lid, van de Wet Bibob een aangevraagde beschikking weigeren als ernstig gevaar bestaat dat de beschikking mede zal worden gebruikt om uit gepleegde strafbare feiten verkregen of te verkrijgen, op geld waardeerbare voordelen te benutten, of strafbare feiten te plegen. De mate van gevaar wordt volgens artikel 3, tweede en derde lid, van de Wet Bibob, onder andere vastgesteld op basis van feiten en omstandigheden die erop wijzen of redelijkerwijs doen vermoeden dat de betrokkene in relatie staat tot strafbare feiten.

Op grond van artikel 2.20, eerste lid, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) wordt onder "betrokkene" in de zin van artikel 3 van de Wet Bibob mede verstaan degene die op grond van feiten en omstandigheden redelijkerwijs met de aanvrager van de omgevingsvergunning kan worden gelijkgesteld.

3.2. Het gaat in deze zaak om het onderzoek op grond van de Wet Bibob naar feiten en gedragingen van WEM. WEM kan volgens het college worden gelijkgesteld met Calor, als aanvrager van de vergunning, omdat WEM als eigenaar van het pand zeggenschap en invloed heeft op de activiteiten waarvoor vergunning is gevraagd.

Mede gelet op de memorie van toelichting bij de Aanpassingswet Wet Bibob (*Kamerstukken II 2003/04, 29 243, nr. 3, blz. 4*) is in dit verband van doorslaggevend belang of degene tegen wie de bezwaren bestaan feitelijke zeggenschap en daadwerkelijke invloed heeft. Als daarvoor directe aanwijzingen bestaan kan diegene met de vergunningaanvrager worden gelijkgesteld. Vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 4 juli 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2238 en 3 juli 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2150. De omstandigheid dat iemand eigenaar is van het pand waar een vergunningaanvraag betrekking op heeft, is een belangrijke aanwijzing dat hij feitelijke zeggenschap over en daadwerkelijke invloed heeft op de aangevraagde activiteiten.

In dit geval is WEM niet alleen de eigenaar van het pand waarop de vergunningaanvraag van Calor betrekking heeft, maar is de verbouwing die nodig is voor de stookinstallatie voor een deel al gerealiseerd in opdracht van WEM. Verder is tijdens de zitting gebleken dat Calor op grond van een gebruiksovereenkomst met WEM, uitsluitend aan WEM als pandeigenaar de uit de stookinstallatie gegeneerde energie zal leveren. WEM verhuurt het pand kamergewijs; het leveren van energie is onderdeel van haar verhuuractiviteiten. Op grond van deze feiten en omstandigheden kon het college ervan uitgaan dat WEM als eigenaar van het pand feitelijke zeggenschap heeft over en daadwerkelijke invloed heeft op de aangevraagde activiteiten. Gelet hierop heeft de rechtbank – daargelaten dat zij de toetsingsmaatstaf niet geheel juist heeft weergegeven – terecht geconcludeerd dat

het college WEM voor de toepassing van de Wet Bibob gelijk kon stellen met de aanvrager om vergunning.

Het voorgaande betekent dat het college voor de beoordeling van de vergunningaanvraag gegevens over WEM in het kader van de Wet Bibob mocht opvragen. Nu die gegevens niet zijn overgelegd, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college alleen al daarom de vergunningaanvraag buiten behandeling mocht stellen. Anders dan Calor stelt, behoeft de rechtbank dan niet ook de beroepsgronden over het ontbreken van gegevens over de activiteiten bouwen en afwijken van het bestemmingsplan te bespreken.

Het betoog faalt.

4. Voor zover Calor betoogt dat een vergunning van rechtswege is gegeven omdat niet tijdig op de aanvraag is beslist, overweegt de Afdeling het volgende.

In artikel 3.9, derde lid, van de Wabo is de regeling uit de Awb dat bij het niet tijdig beslissen op een aanvraag van rechtswege een vergunning is gegeven, van toepassing verklaard op besluiten die met de reguliere voorbereidingsprocedure van paragraaf 3.2 van de Wabo tot stand komen.

Het besluit van 16 april 2020 is genomen ter uitvoering van de uitspraak van de rechtbank van 27 februari 2020 in zaak nr. 19/3062. De rechtbank heeft in die uitspraak eerdere besluiten over de aanvraag om een omgevingsvergunning van Calor vernietigd en het college opgedragen een nieuw besluit op de aanvraag te nemen. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 21 oktober 2015, ECLI:NL:RVS:2015:3255, heeft overwogen kan in een dergelijk geval het niet (tijdig) nemen van een nieuw besluit niet leiden tot een op grond van artikel 4:20b, eerste lid, van de Awb van rechtswege verleende vergunning. Overigens is ook binnen de beslistermijn van 8 weken, uit artikel 3.9, eerste lid, van de Wabo, opnieuw op de aanvraag beslist. Er is dus geen van rechtswege gegeven vergunning, nog daargelaten de vraag of de reguliere voorbereidingsprocedure hier van toepassing is.

Het betoog faalt.

Conclusie

5. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

6. Het college hoeft geen proceskosten te vergoeden.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State: bevestigt de aangevallen uitspraak.

Naschrift

1. Bestuursorganen hebben op grond van de Wet Bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (hierna: Wet Bibob) een belangrijk instrument in handen om te voorkomen dat het openbaar bestuur (ondermijnende) misdaad bevordert. Het is mogelijk dat beschikkingen worden geweigerd of ingetrokken, indien een ernstig gevaar bestaat dat de beschikking wordt misbruikt door de vergunningaanvrager (de betrokkene). Het Bibob-onderzoek is echter niet uitsluitend gericht op deze

aanvrager; ook kan onderzoek worden gedaan naar een ander die relevante strafbare feiten heeft gepleegd en deze persoon direct of indirect leiding geeft dan wel heeft gegeven aan, zeggenschap heeft dan wel heeft gehad over, vermogen verschaft dan wel heeft verschaft aan betrokkene, of in een zakelijk samenwerkingsverband tot hem staat of heeft gestaan. Dit blijkt uit artikel 3 lid 4 sub c Wet Bibob. Een belangrijke reden hiervan is dat op deze manier wordt voorkomen dat door gebruikmaking van een 'kattenvanger', de werking van de Wet Bibob kan worden omzeild. Als de betrokkene 'schoon' is, maar degene met wie deze betrokkene in een zakelijk samenwerkingsverband staat of heeft gestaan kan worden aangemerkt als de 'rotte appel', kan de beschikking ook worden geweigerd of ingetrokken. In de onderhavige zaak staat het bepaalde in artikel 2.20 lid 1 Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) centraal. Uit deze bepaling blijkt dat onder 'betrokkene' in de zin van artikel 3 Wet Bibob mede wordt verstaan degene die op grond van feiten en omstandigheden redelijkerwijs met de aanvrager van de omgevingsvergunning kan worden gelijkgesteld.

2. De feiten in deze zaak zijn als volgt: Calor (de betrokkene) heeft bij het college van burgemeester en wethouders van Utrecht (hierna: het college) een omgevingsvergunning aangevraagd voor het bouwen van een afvoerpijp voor een stookinstallatie op het bestaande gebouw op het perceel en voor het maken van een stookruimte in dat gebouw. Het college heeft in het verband van een Bibob-onderzoek zowel aan Calor als de eigenaar van het gebouw (WEM) verzocht om aanvullende gegevens te verstrekken (r.o. 1). WEM heeft hier niet aan voldaan, waardoor het college de aanvraag buiten behandeling heeft gesteld (r.o. 2). Het college heeft WEM voor de toepassing gelijk mogen stellen aan Calor en derhalve een Bibob-formulier mogen aanvragen, aldus de rechtbank (r.o. 2). In hoger beroep ligt de vraag voor of WEM inderdaad gelijkgesteld mocht worden aan Calor.

3. Onder verwijzing naar de wetsgeschiedenis en jurisprudentie overweegt de Afdeling dat WEM mocht worden gelijkgesteld aan Calor. WEM is eigenaar van het pand waarop de vergunningaanvraag van Calor betrekking heeft, de verbouwing is voor een deel al gerealiseerd in opdracht van WEM en op grond van een gebruiksovereenkomst tussen WEM en Calor, mag Calor alleen aan WEM de uit de stookinstallatie gegenereerde energie leveren. WEM verhuurt het pand kamergewijs en op grond van deze feiten is de Afdeling van oordeel dat WEM als eigenaar van het pand feitelijke zeggenschap heeft over en daadwerkelijke invloed heeft op de aangevraagde activiteiten. De vergunningaanvraag is derhalve rechtmatig buiten behandeling gesteld, aldus de Afdeling (r.o. 3.2).

4. Om een derde gelijk te stellen aan een betrokkene, is het van doorslaggevend belang of degene tegen wie de bezwaren bestaan feitelijke zeggenschap en daadwerkelijke invloed heeft (r.o. 3.2). Volgens de Afdeling is de omstandigheid dat iemand eigenaar is van het pand waar een vergunningaanvraag betrekking op heeft, een belangrijke aanwijzing dat hij feitelijke zeggenschap over en daadwerkelijke

invloed heeft op de aangevraagde activiteiten (r.o. 3.2). Het is belangrijk om voor ogen te houden dat het eigenaarschap als zodanig echter niet voldoende is, omdat de Afdeling in een andere uitspraak heeft overwogen dat het enkele feit dat de belanghebbende ten tijde van de aanvraag nog eigenaar is van de panden, onvoldoende is om hem gelijk te stellen aan de betrokkene (ABRVs 3 juli 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2150, Gst. 2019/150, m.nt. B. van der Vorm, r.o. 5.4). In de onderhavige zaak zijn er evenwel meer feiten en omstandigheden dan het enkele eigenaarschap, zodat WEM kan worden gelijkgesteld aan Calor. Bezien in dat perspectief past de onderhavige uitspraak in de lijn van jurisprudentie over artikel 2.20 lid 1 Wabo.

5. Toch blijven er nog vragen onbeantwoord. Ten eerste kan de vraag worden gesteld wat precies de bezwaren zijn tegen WEM. De Afdeling merkt onder verwijzing naar de wetsgeschiedenis op dat van doorslaggevend belang is of degene tegen wie de bezwaren bestaan feitelijke zeggenschap en daadwerkelijke invloed heeft. Nergens uit de casus blijkt echter welke bezwaren aanwezig zijn ten aanzien van WEM. Ten tweede heeft het Bibob-onderzoek inhoudelijk nog niet plaatsgevonden, waardoor niets kan worden vermeld over de ernst van het gevaar. Tot slot is het ook niet duidelijk waarom een Bibob-onderzoek heeft plaatsgevonden. Is dit op grond van een OM-tip? Is dit omdat voor de aanvraag van een omgevingsvergunning altijd een Bibob-onderzoek plaatsvindt? In ieder geval zegt deze zaak niets meer dan dat WEM kan worden gelijkgesteld aan Calor. Een eventueel toekomstige inhoudelijke Bibob-procedure moet uitwijzen in hoeverre Calor en WEM antecedenten op hun naam hebben staan. Daar kan in dit stadium nog niets over worden gezegd. Wordt wellicht dus vervolgd.

B. van der Vorm

Gst. 2022/55

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 9 maart 2022, nr. 202107977/1/A3

(Mrs. D.A.C. Slump, J.E.M. Polak en B.P. Vermeulen)

Zie het naschrift van W.P. Adriaanse onder Gst. 2022/56.

(Art. 1:6 onderdeel a, 5:2 lid 1 onder b, 5:11, 5:19 lid 2 Awb; art. 108 lid 1, 122, 149 Gemw; art. 46, 311 Sr; art. 96b, 132a Sv; art. 57 APV gemeente Tilburg)

ECLI:NL:RVS:2022:689

Dwangsom. Overtreding verbod op een openbare plaats inbrekerswerktuigen te vervoeren of bij zich te hebben. (Tilburg)

Burgemeester en wethouders hebben besloten om appellant een last onder dwangsom op te leggen. Die last houdt in dat hij gedurende twee jaar niet opnieuw een overtreding van art. 57 APV gemeente Tilburg mag begaan. In die bepaling staat dat het

verboden is om op een openbare plaats inbrekerswerktuigen te vervoeren of bij zich te hebben.

De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank op juiste gronden heeft geoordeeld dat het college bevoegd was om appellant een last onder dwangsom op te leggen omdat hij art. 57 lid 1 van de APV heeft overtreden.

Appellant heeft verklaard dat de auto, het breekijzer en de handschoenen van hem waren. Burgemeester en wethouders hebben van belang mogen achten dat op naam van appellant antecedenten zijn geregistreerd met betrekking tot inbraak. Dat een aantal van die feiten is geseponeerd, laat onverlet dat burgemeester en wethouders de gegevens bij de besluitvorming mochten betrekken.

Verder heeft appellant geen steekhoudende verklaring gegeven voor het feit dat het breekijzer in de paraplu was geschoven of waarom hij dit breekijzer in zijn auto vervoerde.

Uitspraak op het hoger beroep van:

[appellant], wonend te Tilburg,

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank Oost-Brabant van 22 oktober 2021 in zaak nr. 20/3553 in het geding tussen:

[appellant]

en

het college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

Procesverloop

Bij besluit van 16 april 2020 heeft het college [appellant] een last onder dwangsom opgelegd die inhoudt dat hij gedurende twee jaar geen inbrekerswerktuigen mag vervoeren of bij zich mag hebben op een openbare plaats in de gemeente Tilburg.

Bij besluit van 15 juli 2020 heeft het college het door [appellant] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 22 oktober 2021 heeft de rechtbank het door [appellant] daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. (...).

Tegen deze uitspraak heeft [appellant] hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 februari 2022, waar [appellant], vertegenwoordigd door mr. A. El Darrazi, advocaat te Tilburg, en het college, vertegenwoordigd door mr. D.L.M. Claessen en mr. G.D.A. Dellevoet, zijn verschenen.

Overwegingen

Inleiding

1. Op 7 maart 2020 zagen politieagenten omstreeks 23:25 uur dat een auto het rode verkeerslicht negeerde. Daarop hebben de agenten een stopteken gegeven. Vervolgens liep één van de agenten naar de bijrijderskant van de auto waar hij hennep rook. Daarna hebben de agenten, vanwege die lucht, de auto doorzocht. Op de achterbank lag een paraplu waarin een breekijzer van 60 cm was geschoven. Verder zijn zijn twee zwarte werkhandschoenen aangetroffen